

10.11.19, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin je milostivý, plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný. Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává. Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. Ž 145, 8-9.17

PÍSEŇ 171 buď pánu čest, 158 samému bohu sláva,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

jednáš s námi tak, až nám z toho zůstává rozum stát. Jsi s námi, i když o tom často ani nevíme. Zůstáváš i s našimi blízkými, nač my sami už často ani nestačíme. Děkujeme ti za tvou přítomnost ve dnech všedních i těch svátečních. Děkujeme ti, že nám ukazuješ cestu i směr i do svého království. Děkujeme ti, že nám přivádíš i ty, které bychom snad už ani nečekali. Pokorně vyznáváme, jak je naše vlastní i vnitřní víra slabá, jak se často spoléháme jen sami na sebe, jak si občas myslíme, jak to všechno zvládneme, ale stále nám něco schází. Prosíme tě, dávej klid a pokoj do našich shromáždění, buď při nás, když k tobě přicházíme a chceme společně naslouchat tvému slovu. Prosíme tě, abys byl i mezi námi přítomen svým svatým Duchem, který dává radost a vzájemné souznění tam, kde je jí potřeba. Prosíme tě, aby se tvé slovo dostalo i k nám, ať z něj máme hojný užitek a nebojíme se sdílet je i s druhými, našimi bližními. Prosíme tě za všechny, kdo jsou našimi přáteli, ať i my umíme být taky takoví. Buď a zůstávej se všemi námi. Amen.

1. ČTENÍ Lv 19, 16-18

PÍSEŇ 379 stvoř srdce čisté, 440 ozvi se,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, v tobě je radost. Děkujeme ti za tvé dnešní slovo o lásce i k těm, kde bychom to už ani nečekali. Děkujeme ti, že na nás pamatuješ jako na ty, kteří to potřebují.

Přimlouváme se nyní za všechny, které máme a měli bychom milovat, dej nám k tomu dost sil i pokory i vzájemného porozumění.

Přimlouváme se za všechny zlé i dobré, spravedlivé i nespravedlivé, sami víme, jak je to někdy ošidné a jak by všichni patřili pod jeden déšť či pod jedno slunce.

Přimlouváme se za naše rodiny, ať v nich vládne jednota v rozmanitosti i vděčnost ze vzájemnosti.

Prosíme tě za naše spolu-bytí, ať jsme jedním jako ty jsi náš Pán a Spasitel. Prosíme tě, abychom si vždy a ke všem uměli najít cestu. Přimlouváme se za všechny, kdo jsou nemocní, kdo už nevědí, kudy kam, komu se někdo ztrácí. Daruj jim pokoj a potěšení ze své přítomnosti. Prosíme tě, abychom i my uměli být tam, kde je to potřeba. Prosíme tě, ať se nám i tvé slovo stane posilou i povzbuzením do našich všedních dní. A společně voláme tak, jak jsi nás to naučil: Otče náš...

POSLÁNÍ Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přimlůvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. 1Tm 2, 1-4

POŽEHNÁNÍ Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Nm 6, 24-26

PÍSEŇ 487 amen, otče,

Milí přátelé,

slyšeli jsme v prvním čtení, že milovat budeš bližního svého a Ježíš z toho vyčítá i nenávidět nepřítele svého. Milovat svého bližního je totiž poměrně jednoduché, koho už taky jiného, byť i k tomu milování si ještě něco řekneme. Ale až za chvíli.

Ježíš si totiž k onomu starozákonnímu milovati budeš přidává i nenávidět budeš, aby tak posílil vzájemné vztahy, jaké máme ke svým bližním, ale i ke svým nepřítelům. Takže bližního milovat a nepřítele nenávidět. Jak jinak. Kdo není s námi, je proti nám. Na to jsme si už stejně zvykli.

Ale co takhle milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. To už nám zní přece jen trochu jinak. Milovat totiž znamená myslet to s někým dobře a jednat s ním dobře. Už nejde o nějaký romantický cit nebo sentiment. Jde o myšlení. Ano, milovat znamená především myslet. A myslet dobře, myslet tak, abych tomu druhému nepřál nic zlého, ale naopak, přál mu spasení.

Co to znamená. Přál mu to dobré, a ne podle mě, co já si myslím, že je pro toho druhého dobré, ale podle toho, jak se domluvíme, na čem se shodneme, že je pro oba dobré. Dobré je asi být spolu, proč ne, někdy se to hodí. Dobré je spolu něco dělat, to se

hodí snad ještě víc. Dobré je, ne, když nemusím být sám, ale když svůj obzor mohu rozšířit i o toho druhého, ať je, jaký je. Dobré je mířit ke společnému cíli, jakým je, ano, Boží království. I to, co je stále tak trochu mimo nás, je dobré. Proč ne. Nejsme tu jen my. A tak milujte se a modlete se, a to, a hlavně za své nepřátele, a to, a hlavně za ty, kdo vás pronásledují. Proč ne. Nejsme tu jen my.

Kdo nebo co nás dnes pronásleduje? Snad nikdo nebo naopak všichni? Pan farář, abyste chodili do kostela? Ne. Jiné zájmy a koníčky nebo snad práce? Taky ne. Jen naše vlastní představy, jaké o těch druhých, ale i o svém sboru, církvi, věřících máme. Pronásleduje nás to, co jsme si o těch druhých vytvořili, ten je takový a ten zase makový a co si oni zase vytvořili o nás. Ten se chová tak, a ten zas takhle. Tak malý je ve skutečnosti náš prostor, na tak malém území se ve skutečnosti pohybujeme.

Je to o vztazích. Někdy i o osobní historii, jakou si každý z nás v sobě nosí, ale to, co nás pronásleduje, jsou hlavně naše vzájemné vztahy. Nic víc a nic méně. Jen to a nic jiného. Modlete se za ně, abyste byli syny a dcery nebeského Otce. Ano, míříme výš, už ne jen ke společnému stolu, a to jen občas, ale přímo do Božího království. Co může být víc. Protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré. U jednoho stolu, v jednom obecnství můžeme být všichni, ať jsme, jací jsme. Ať už přicházíme, kam jdeme, je to tu pro každého.

Protože Bůh je přece s námi, kdo proti nám. To Bůh nám dává svítit, svítí nám na cestu a déšť, kýžený déšť posílá na ty i tamty. Spravedlivé i nespravedlivé. Spravedlivý je ten, kdo měří všem stejně, však to známe, stejný metr pro všechny, vnější rovnost, vnitřní svoboda, společná spravedlnost. Tak jak to má být. Už ne podle jeho zásluh, ale hezky všem a každému nic. Už protože i tam se toho stejně moc neodnese. Jak praví klasik.

Budete-li totiž milovat ty a jen ty, kdo milují vás, jaká vás čeká odměna? Nemilujeme proto nebo jen proto, abychom z toho něco měli, dobrý oběd či ještě něco jiného, ale proto, že za to právě že nic nechceme a není to zase nic proti tomu, kdo nám chce nebo i nechce něco dát, ale proto, že to děláme, a tak činíme z čisté lásky. Ano, láska, ať se k tomu slovu taky jednou dostanu, je především čin a milovat znamená něco dělat. Já teda hlavně přemýšlím, ale to nevadí. Jak už jsme si řekli, milovat znamená také myslet. Nejen dopředu, ale i dozadu. Nejen na sebe, ale i na toho druhého. A co za to? Právě, že nic. Láska není za odměnu.

A kdo že to miluje mě? Snad nikdo, jednak proto, že bych ho musel milovat taky, což znamená přemýšlet snad ještě víc, a to ne nad tím, co mi to dá, ale jestli jsem toho ještě vůbec schopen. Ano, láska je umění. Umění myslet jinak, než jsem byl zvyklý a za to se nic nedává ani nedostává, to se prostě musí vymyslet.

Odměnu čekali finančně i ekonomicky myslící celníci, ti na to byli experti, má dáti, dal, nic jiného. Budu s tebou, abych nemusel být sám, sama. Ne. Budu s tebou, abys ti nemusela být sama, sám, v tom je ten obrat od sebe ke svému bližnímu, od já k tomu druhému. A kdo bude se mnou, je už celkem jedno. Jsme tu jeden pro druhého. A jestliže zdravíte jenom své bratry, co činíte zvláštního? Zdravte i sestry. Zdravte všechny, není na tom ani nic zvláštního.

A co když je, modlit se znamená najít vztah, hledat cestu a nepřestávat v lidech vidět lidi, a tedy ty druhé jako takové bez ohledu na jejich původ a příslušnost a třeba i víru. Jsou to lidé jako my. Uměním je právě najít si cestu k tomu druhému, i když to třeba není můj bratr ani sestra, ale někdo úplně jiný. Pozdravit i toho, kdo mi třeba zrovna stojí v cestě, to je umění. A co pohané mezi námi? Ti přece také nezdraví jen ty své, ale kupodivu všechny. Kolikrát se s tím setkávám, občas někdo pozdraví, odkud já ho znám.

Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec. Tohle jsme slyšet nechtěli. Bůh je dokonalý v tom, jak je i s námi lidmi nekonečně trpělivý, v tom je jeho dokonalost, takže buďte trpěliví. Kdyby to však bylo tak jednoduché, tak by o tom Ježíš takhle nekázal. My přece nemůžeme být dokonalí ani trpěliví, kam bychom došli. Ale Bůh je také, a především milosrdný, a to my už umíme.

Být milosrdní, jako je milosrdný náš nebeský Otec. Být jako On, tak trpělivý a milosrdný, až z toho oči přecházejí. A on takový je.

A jací jsme my? Často si tu otázku kladu. Jací vlastně jsme? Ježíš se však ptá jinak. Jací máme být? A proč toho po nás chce tolik? Vždyť jsme přece lidi.

No právě, ona trpělivost a milosrdenství je právě, a především v našem lidství a ano i Bůh je hlavně lidský a hodný a ve svém Synu se k nám sklonil, abychom i my mohli být taky takoví. Abychom mohli být především lidmi. O to tu jde, v každém vidět člověka. A člověk není Bůh ani Otec ani Duch svatý. Člověk je ten, který miluje, bez ohledu na to, jestli za to něco dostane, člověkem je každý, kdo přemýšlí nejen o svém životě, ale i o těch druhých, i když to taky nemusí přehánět, člověkem je každý, kdo o to stojí, kdo se nenechá zvykat ani svými bližního ani svými ať už potenciálními či reálnými nepřáteli, kdo je. Dobrý či zlý, spravedlivý nebo nespravedlivý, kdo je zkrátka dokonalý. Ano, i my jsme dokonalí, ať chceme nebo nechceme, dokonalí v tom, že nás nějaké Pán Bůh stvořil, my se mu občas a někdy i často chceme připodobnit, nebýt jako on, ale skoro. Dělán si srandu, ale někdy mi to tak připadá. Milosrdenství chci a ne oběti, zní nám až ze Starého zákona jako celkem převratná myšlenka. Trpělivost a nic jiného, říká Bůh svou dokonalostí. Je to tak těžké?

Právě, že ano. Dnes je těžké být člověkem, a ještě k tomu dokonalým, je těžké zachovávat si tvář, když se toho po nás chce tolik, je těžké být a nejen mít. Ale právě o to v těch nebesích jde, vzdát se svých představ a odevzdat se Bohu, v radostné důvěře, že to s námi myslí dobře.

Milujte a modlete se a buďte dokonalí, co víc chceme slyšet. Snad to, aby se naše láska a zbožnost a kdoví, co ještě, dostala opravdu i k těm druhým, a to ne za odměnu zase za jejich blízkost, ale protože chceme a myslíme to s nimi dobře. Přejeme i jim poznat tu Boží dobrotu, milosrdenství a trpělivost, jaká se dostala i dostává až k nám. Ježíš tu celou dobu mluví o tom, jací máme být, což se sice řekne velmi lehce, ale říká to proto, aby nás především potěšil a povzbudil. My totiž sami nejlépe víme, jací jsme a máme být. Jeho slova však míří k tomu, abychom se toho nebáli. Milovat i své nepřátele, máme-li jaké a modlit se i za ty, kdo nás pronásledují, je-li kdo takový, a to vše uvádět v dokonalost, tak, jako On. Jak těžké, a přitom tak snadné.

Ale tak a jedině tak s námi jedná i Bůh. To je důležité, že na to nejsme sami, ale je s námi Bůh. A vím, že už se opakuji a říkám to už asi popáté, ale co už jiného. Navíc nejde o nás, jde o Boží jméno a co s námi on sám zamýšlí a na to se ještě nechte překvapit.

PÍSEŇ 442 pane, dnešek, 452 za dar slova